השכנו ושעינו.

הממשלה — כאלו „מסתכלת מן הצד".

ונאשישיבי — בטוח כזה שהממשלה לא תעבירנו כ"כ מהר.

ובינתים — מובים את המסים, חקיים ובלתי חקיים, מזיהודים ביתר שאת ובציניות.

ובינתים — עושה נאשישיבי בעיריה את אשר הוא רוצה.

ועבודות העיריה נמסרות אך ורק ללא יהודים. ושכונות היהודים סובלות מחוסר כבישים, מדרכות מים. שוטרי ליל יהודים, וכל מיני נוחיות משונים מרובותיים זכויים להן.

ובינתים — וכויותינו בעיריה גרמסות ברגל גאה.

וכברי עברו כשנתים — והין פוצה פה ומצמצם.

והמכירים הנשלחים ממוסדות רשמיים לממשלה — נאבדים.

והרישת התושבים: נשארת אפילו בלי תשובת נמוס של קבלה.

ובחירות חדשות לעיריות מסודרים בכל העיריות שבארץ — ורק בירושלים אין בחירות.

הפתי אז, במכתבי הג"ל, של אתנגד לשוטר—כשיבא לגבות ממני באמצעות משרד ההוצאה לפועל.

קיימתי את דברי, לא שלמתי. ולעיריה לא נשארה ברירה אחרת, מאשר לחבוע אותי באמצעות משרד ההוצאה לפועל, וגם אז לא נעניתי—עד שבאו ביום שישי העבר ועקלו את חפצי המשרד שלי.

בשעת העקול הודעתי —שלא אשלם עד שימכרו ממש את חפצי, ודרשתי שיודיעו בעתונים על יום המכירה.

ויודע אנכי, ש„פקחים" ישאלוני: אם סוף סוף יגבו ממני ע"י משרד הוצאה לפועל וע"י מכירת חפצים, מה ארויח בזהו הלא אצטרך עוד לסבול את הוצאות משרד ההוצאה לפועל?

זו היא תשובתי:

הרוחתי זאת: א) שבמשך שנה שלמה— העיריה לא יכלה להשתמש בכספי, בכדי להוציאו נגד רצוני, ורצון היהודים תושבי ירושלים. ב) בתור איש חי לא יכולתי שלא להגיב בזמן שמכאיבים לי, ג) אנכי רוצה להאמין שהתנגדותי הפסיבית לא תשאר בלי הד. וידע

וכלל משנה אחד ישנו:

אסור להתנגד לשוטר—אבל מותר ומותר לחכות עד שיבא השוטר ריקה.

וגם חשבון צריך לעשות:

אם בשביל לבא לקחת מאחד את חובו לעיריה—צריכים היו לעבור חדשים וחדשים וצריכים היו להעסיק סופרים, פקידים, משרד הוצאה לפועל, שוטר וכו'—איזה אפרם של פקידים תצטרך העיריה ומשרד ההוצאה לפועל שלה. בשביל לגבות את מסיה ככה מאלפי תושבי היהודים בעיר?

וכמה זמן צריך לעבור עד שיגבו את כל החובות מהם?

וגם הגיון יש בדבר:

שום ממשלה לא תרשה לעצמה „לוקסוס" כזה, שיגבו מסים ע"י שוטרים דוקא—ואז אולי סוף סוף תמצא לנחוץ להבין שהיהודים הם לא „נייטיבס" בכל מאה האחוזים.

ולע"ע כדאי שנקבל בתור פרינציפ— שעקול הבא מצד עירית נאשישיבי אינו „בושה" —אלא „כבוד".

ומקוים אני מאללאה כי כשם שנתבטל ה„זיכר" ההוא כן יפסק אי"ה: לא יהיה זכר גם ל„זיכר" הזה...

* *

וכותב אני את הטורים האלה בחפזון לפני צאתי לדרך לגליל בעיר"ט. כלומר: בערב יום שכלו שבת בארצנו, שבתא-אריכתא של נחגי-הדור. ואי"ה בחזרי משם אזכה להיות מעולי־רגל מחמת שאין מכוניות ואין „אוטומובילים", אין עגלות ואין בעלי־עגלות אלא מתם גלות לכלנו בארץ. ואי"ה, כשקורי תבא, אסבר לכם בהרחבה ועל־פי־דרכי את כל התלאות והתרפתקאות אשר עברו עלי בדרך נסיעתי, כלומר בדרך הליכתי ואעשה מהם מטעמים כאשר אהבה נפשכם וישישי בני מעיכם.

ולעת עתה, רבותי, כלל גדול זה יהא נקוט בידכם תמיד:

שביתה של שכנינו — טובה בשבילנו וטובה למשלה, מחמת שיש דברים ב„גוי" ומתמא יש סיבה לכך.

שביתה שלנו — רעה בשבילנו וטובה למשלה, מחמת שכואב לנו מתמה ויש סיבה לכך.

שביתה שלהם ושלנו יחד — טובה בשבילנו. טובה בשבילם ומיהו רע הוא למשלה.

ולפיכך, כשתביאו לי אנשי „תחץ" את ה„גלוי-רעת" מאת ועדת השביתה של נתני

אמר עזמות

הריני מודה ומתוודה לפניכם, רבותי, כי לא הלכתי בשבת זו למגרש ה„מכבי" מחמת שיעמתי מראש כי לא תכינו שם בשבילי חוסר למעמדים, חוץ הלאומי מדר הפנים, כמו להכעים משחק כדור רגל בשבת בלא חילול-שבת: בלא מכירת כרטיסים ולא מכירת גזוז ופוסטוקס, בלא אוטומובילים, ולא זריקת אבנים אגורמטיות, אלא אכירה תהלים בלבד...

בטאת איש — כך כתוב ב„דברי" — או כאלפים איש, לפי דברי דאר-חיום, (בכלל, אי־אפשר לדעת לעולם את האמת מתעתונים שלנו!), בקיצור — כתמש מאות איש, לפי מה שספר לי עד ראיה, מבעלי השטריימל"ך עסלו ולוו את המשתתפים בפסקי תהלים המתאימים לקנין ולנופא דשבתא. והיינו, כשתופיעה קבוצת „אבשלום", מפיה נתן צו ל„גוארדיה" לצעק יחד: „מזמור לדוד ברכו מפני אבשלום בני. אחד המשתתפים נכשל ונפל תחת רגלי חברו ומיד צעקה המקהלה המחנבת: „אמחצם ולא יוכלו קום, יפלו תחת רגלי?... פתאום הופיע מיגיר וחיינייס בלוית קציינים מבני עשרת השבטים ושומרים מבני-דודנו ונפגשו כיללה: „חיינו תרשו לשכנינו לעב וקלם לסביבותינו. ואולם הערב הכי מתאים ל„חרדים" האלה עצמם הוא בלי שום ספק: „אשרי ישבי ביתך"...

ואתם הלא ידעתם את המעשה באותה היהודיה, שרצה אל ה„רבי" וצעקה בקול: — „רבי, גוואלד! בעלי נוטה לטות... יש לו שלשול חזק... רבי, תושיקה-נא! — „לכי הביתה", ענה הרבי, „אגיר תהלים ורפא לו". וכך היה.

לא עברו ימים מועטים והיהודיה רצה שוב אל הרבי: "אוי, רבי גוואלד! בעלי נוטה לטות... יש לו עצירת הבטן, לא עליכם... רבי, הצילת נא!" — „לכי הביתה", ענה הרבי „אגיר תהלים ורפא לו".

— „לא, לא רבי!". צעקה האשה, תהלים שטאפט". (תהלים עוצר).

גם ה„תהלים" של האגודיסטים „עוצר" — אך לא את כדור הרגל בשבת...

*

ולא רק האגודיסטים שלנו כי אם גם ידידם ואיש בריתם „אל-חיאת". הוא אינו „עוצר" אלא להיפך...

גם הוא יודע לספר „נסים ונפלאות" מאגר"י בשב"ק זו ומבליט את קריאותיהם: „הלאה תוצר הלאומי! הלאה הציוניות!" וכיוצא בזה, וסיים את דבריו בשאלת-חכם: „החושבים אלה „החרדים" להפוך את מגרש המשחקים ל„בתי כביות" שני?"

— מקום גדולה מעין, ידידי „אל-חיאת". האגודיסטים למדו מכם והם באים לעשות „זיכרי" כדי להפריע את המכבי בשעת המשחק.

הסכוניות ובעליהן כנגד הסמים הכבדים שהטילה הממשלה על הבנזין ועל הנהגים, שלא יוכלו לילכת „קדימה". קראתי את הנליון לא מלמעלה למטה אלא להיפך — מלמטה למעלה, ושמתי עיני ראשונה אל החתימות... ומתוך תריסר החותמים. שחצים משלהם וחצים משלנו וכראשם הצדיק חסן צדקי אל דג'אני. למדתי ג' דברים:

ראשית חכמה — במקום שיש שאלת כלכלה אין קלקלה ואין „בוליטיקה" ויש מקום לשתוף עבודה בין יהודים וערבים — פרנסה שאני!

והשנית — רואים אנו בעליל ובפעל ממש כי ארץ־ישראל ועבר־הירדן מזרחה היא ארץ מבעית אחת והשתתפותם של כל נתני עבראללאה— תוכיח!

ושלישית—וזהו עיקר דברי!—יש קוץ באליה וקוץ מכאיב... רואה אני כי שביתה זו היא המשך משכנתנו הצפונית וחסן מכית דגון הוא המרא דתאי הילכתא. ואם אולי ינצחו הפעם—לא אולי כי אם בודאי!—ישתמשו שכנינו בשביתות גם בעניני פוליטיקה נגדנו ונגדה נא למשלתנו...

אמר העורך: נבואה נורקה מפיו של עזפות לפני נסיעתו, שהפוליטיקה היא העיקר, וכיון שנתגלתה בזמנה —לכן לא נתקיפה השביתה).

* *

ומרוב שיחי ושיני עסכם על הפוליטיקה שלהם הסחתי את דעתי כמעט מהענינים שלנו.

מיום שנחרב בית־המקדש ניטלה הנבואה מהנביאים וניתנה לר' עזמות. והא ראיתו ב„בסערכה" גליון ח' מלפני שני חדשים כתבתי מתחת לקו כדברים תאלה—„גם מרדכי היהודי חיושב כשער המלך אשר בירושלם ובירה ילך לו אחרי עבור ארבעה חדשים ל„סייארה־ליאונה" אשר באפריקה המערבית להיות לפקיד על הכושים כאשר עשה לוק לפני בואו לכתן פאר כארץ ה„נייטיבס" שלנו..."

ותנה רק ביום ראשון זה מודיע „הארץ" לא בשמו כי אם בשם „פלסטין" כי פשטו שמועות בדבר „העברתו" של מכם ניזרוק ל„מיירה ליאונה", וכשהצלצלים—היתה אומרת חותנתי ז"ל—תרי זו תגא... מרדכי הצדיק ילך לתרי־חושך והמן-הרשע יעלה על המום, מכם נירוק ישלח למרחקים ובדחיים מחרש את הנחת לחמש שנים...

*

ופשטו שמועות במחנה כי "הארץ" יעבור לריביזיוניסטים, ותאמרו מה שתאמרו—כשאני לעצמי אינני מאמין גדול ב„מחשות" שבאו באותיות גדולות „בהארץ" ובאותיות קטנות למחרתו בדאר-חיום; איך כתוב שם בקחלת או בשיר־השירים, אינו זוכר בדיוק?—אין עשן בלא אש. ואפשר מאד שה' כתן, בעל הקתון

הזכרים אנו עד היום, רי יושבי ליפסא יזעו עשרים וארבע שעות קדם ע"ד הפרוש ש„ערכו אצלם למחרת, ומובן שלא מצאו שם שום נשק.

כן, ידידי. העורך של „אלחיאת". מסכנים, מסכנים הם הערבים: אין להם נשק כלל וכלל. ובמקרה של צורך בודאי יהיה לכם קשה להביא דק ממחסני הנשק החקיים של עבר הירדן ומאחורי עזה.

כן. אנכי מודה, שקשה יהיה לערבים לרצוח יהודים, מבלי לפחוד שמא יפגע בהם כדור־תשובה.

ולכן, אולי כדאי היה שיחדל מההסתה לפרעות?

המשלה?

הלא היא יודעת יותר מאתנו ע"ד הנשק הרב הנמצא אצל הערבים. היא יודעת עד כמה גדולה היא סכנת ההסתה בעתונות הערבית.

למה הוא „מסתכלת מן הצד" ושותקת?

אבל על זה לא כדאי הפעם לכתוב.

„הפעם" קבל כבר את שלו בעד זה.

יריות מצד ליפסא.

ארבעה שודדים מזוינים בסביבת תל כרם.

בינואר 1931: יריות על בת גלים.

בפברואר 1931: יריות בסביבת רחביה.

במרץ 1931: שודדים מזוינים התנפלו על ערבי בסביבת חודה.

ולבסוף עוד שני דברים קטנים. רק למשל:

בשעת קטסה בין הכפרים חירוס וחלחול נתפשו בבת אחת רק 30 רובים.

ובשעת קטסה בכפר מלג"ה נתפשו רק 10 רובים ו־3 אקדוחים. והשוטרים לא יכלו להדור לתוך הכפר במשך ארבע שעות מרוב היריות שהיו בכפר.

והפצצה האחרונה בהר־סובז

וכל זה „ביודעים".

ומה רב מספר הנשק „בלא יודעים". כי יש להדגיש שכל הנשק הרב הזה נתגלה רק